

Szőke Lajos

CSILLAGÖSVÉNYEN

Amiképpen a Szeplőtlen Fogantatás bűn nélküli létet képes életre hívni a földi világban, a bűnben fogant létezés bűnnel igyekszik megvalósítani önmagát.

Mert „*a lélek ugyan készsége, de a test gyönge.*”

(Márk 14.38)

Teremtésből eredeztetett létünket az anyagi világba gyökereztetve hamar kiderülhet, hogy törekvő vágyakozásainknak semmi, de semmi értelme nem lenne, ha csupán a test létezne egymaga.

Létünk az idővel behatárolt térben bőséges lehetőséget kínálna törekvéseink és önkifejezésünk minden irányának, ha e végtelen lehetőségeket korlátok közé nem szorítaná az emberi kapcsolatokkal és az igen változatos élethelyzetekkel felvértezett Gondviselés. Ha pedig az ember a legőszintebben próbál e földi életében visszafelé tekinteni, rövidke hadakozást követően önmagában el kell ismernie, hogy - tekintse bár a mögöttes szándékot Sorsszellemek működésének, földi tanulóéveknek, kegyelmi állapotú küldetésnek, az öröm és bánat, Szabad Akarat és arról történő tudatos lemondás próbatételeinek - , az eddigi sors-állapotai egytől-egyig a lelki épülése javára váltak, s a véletlen ezekből nyugodtan kizárható.

Ebben a létezésben pedig a megnyilvánuló érzelmeink, mozdulataink és tevékenységünk, emberi kapcsolataink és az összes konfrontációk, létállapotaink és a pillanatnyi időjárás helyzetkép, tulajdonképpen mind-mind: energiák.

Ezen energiák szerepe pedig az, hogy ittlétünk első pillanatától az utolsóig ne hagyjanak bennünket békén, mivelhogy sürgető dolgunk lenne itt.

Tévedésünk ebben az emberi kapcsolatokkal és az idővel behatárolt térben a legkézenfekvőbb és legtermészetesebb állapot; energiáknak energiákkal szemben megfogant harca, míg meg nem értjük, hogy a kívülről védőbástyáink felé áradó legfélelmetesebb energiák is mi magunk vagyunk, s hogy még nem igazán merjük érteni a Kozmikus Krisztus intő szavait:

„ Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal. Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjátok áldást és imádkozzatok rágalmozóitokért ” (Luk. 6.27-28).

Mert e szavakat legalább kétezer éve , tündérien szép misztériumként próbáljuk kezelni és értelmezni annak ellenére, hogy az Ok és okozat törvénye a legőszintébben tudomásunkra hozza: Rólunk van szó, egyes szám első személyben, s a saját sorsunk várományosai, áldás-osztói vagy kerékkötői elsősorban mi magunk vagyunk.

Abban az energetikai rendszerben, amelynek Ember a neve, a testben és lélekben átélt napok minden élménye és valamennyi rezdülése pillanatonkénti változásokat okoz, folyvást módosítva azt az alapképletet, amelyet ÉN-ként önmagunkkal próbálunk azonosítani.

S ez akkor is igaz, ha valamit csupán testben igyekszünk átélni, s akkor is, ha esetleg már ébred a lélek.

Ahhoz nem csekély tartás, energiabefektetés és lelki stabilitás lenne szükséges, hogy ezeket a pillanatonként változó energetikai kölcsönhatásokat elfogadjuk, harmonizálni legyünk képesek, s optimálisan minden körülmények közepette minden élő javára, (vagyis hát tulajdonképpen - amint tapasztalni fogjuk - a saját javunkra) hasznosítsuk.

Mégis, kívánatos lenne, hogy az egyik napon „begyűjtött” zavaros energiaállapotokat lehetőleg a következő napra át ne vigyük, s ily módon naponta „tisztalappal” indulhassunk. Mert ennek elmaradása olyan kaotikus létezéshez vezethet, amelybe az EGO ereje avagy a minden földi életterületet átható ÉN-ünk könnyen belerendülne. Vagyis szükséges lenne, hogy az egyik nap folyamán összegyűjtött testi-lelki hatásokat, különösképpen pedig ezek szélsőséges értékeit, (nagy öröm, nagy bánat, nagy kihívás), stresszelve a következő napra át ne terheljük, illetve mielőbb hatástalanítani legyünk képesek.

Első gondolattal kínálkozna a megoldás, miszerint legalább a legkirívóbb testi-lelki rezdüléseket, kölcsönhatásokat - az emberi kapcsolataink, embertársaink és a saját talpon maradásunk érdekében - másnap reggelre úgymond: „ki kéne aludnunk” magunkból.

Ez az elképzelés valóban optimális lenne, de sajnos nem kínálna nyugodt éjszakát. Ugyanis az ember - álmában is folyvást küzdve - képtelen lenne kipihiennie önmagát.

Némi kompromisszummal hamar rá fogunk jönni, hogy a napi kihívások összes stresszeit és ÉN-ünk mindezen energetikai vonzatait - éppen a saját érdeünkben - még az adott napon, valamiféle „belső békeséggel” stabilizálnunk kellene, hogy tehát másnap reggel energiával telten ébredjünk, s még ennek előtte; lehetőleg ne legyen álmatlan az éjszakánk. Vagyis a kívánatos állapothoz tartozna, hogy a pihenés óráira az ÉN-ünk energetikai rendszerében (túlzottan szélsőségesen) jelenlévő hatásokat valamiképpen feldolgozzuk, „erőtlenítsük”.

Ennek pedig - legjobb tudomásunk szerint - , eleddig csupán csak egyetlen megoldását sikerült hitelt érdemlően igazolni: a pihenés óráit megelőző számvetést, az éppen eltelt nap eseményeivel és legfogósabb problémáival kapcsolatos, imádság formájában történő megbékélést.

Mert az ilyen alkalmakkor a szélsőséges testi-lelki rezdüléseket kiváltó élethelyzetek megoldása érdekében az áldás kérése, az emberi kapcsolatainkat stabilizáló, s bárkiért megfogalmazott imádság, a másoknak és önmagunknak való megbocsátás ereje egyértelműen a saját ÉN-ünket és energetikai rendszerünket fogja stabilizálni.

Vagyis: az áldás kérése,
a bárki és bármi érdekében megfogalmazott imádság,
a bűnbánat,

a bűnbocsánat,
s az önmagunknak történő megbocsátás
az a valós és ősidők óta sikerrel alkalmazott energetikai
önrendező állapot, amellyel - még az adott napon - a
saját belső békességünket szerény, mégsem megvetendő
keretek között, bármikor stabilizálhatjuk.

S ha ennek alapján kevesebb lesz az álmatlan éj-
szakánk, s egyre ritkábban leszünk kénytelenek külön-
féle érthetetlennek vélt betegségek miatt görcsölni, ak-
kor értjük majd meg a Kozmikus Krisztus legszebb,
legtárgyilagosabb, s mégis oly szeretetteljes üzenetét:

„Legyen a Te Hited szerint” !

Ily módon érthetővé válik majd, hogy amennyi-
ben bárkire áldást kérünk, azt az áldást önmagunkra
kértük. Ha bárkiért imádkozunk, akkor végső soron
önmagunkért imádkoztunk, s ha bárkinek meg tudunk
bocsátani, akkor önmagunknak bocsátottunk meg. Ez
pedig a legteljesebben érthetővé teszi, hogy a Kozmikus
Krisztus intése;

*„Szeressétek ellenségeitek és imádkozzatok üldözőite-
kért”.*(Mt.5.44) az önmagunk fokozottabb megbecsülé-
sével, s a szintúgy önnön magunk testi-lelki egészsége
érdekében megfogalmazott áldás-kéréssel és imádság-
gal egyenértékű, de annál tágterűbb lehetősége az ön-
megismerésnek, vagyis hogy az ember e csodálatos,
finom-energiájú megtapasztalásoktól lehetőleg ne fossza
meg önmagát.

Mindezek hosszas körülírása és olvasása közben óvatosan ágaskodhat a kérdés: vajon szabad-e ilyen mérhetetlenül „önzőnek” lennünk, hogy még a legszebb és tán legszentebb misztériumi lehetőségeket is a saját javunkra igyekezzünk „hasznosítani” ?

Fogadjuk megnyugvással, hogy senki nem tisztelhet másokat, míg önmagát nem tiszteli, nem becsülhet mást sem, ha önmagát nem becsüli, nem szerethet senki mást, amíg önmagát képtelen szeretni, s nem fordulhat a világ felé, amíg ezt megelőzően önmagát meg nem ismerte.

Ha pedig az ember mindezeket érti és cselekszi, akkor alkalmassá válhat arra, hogy megtalálja a lelke nyugalmát.

Kiadó: FAKTOR BT.
2141 Csömör, Szabadság út 19.
2001 június

„Tévedésünk ebben az emberi kapcsolatokkal és az idővel behatárolt térben a legkézenfekvőbb és legtermészetesebb állapot; energiáknak energiákkal szemben megfogant harca, míg meg nem értjük, hogy a kívülről védőbástyáink felé áradó legfélelmetesebb energiák is mi magunk vagyunk”

CSILLAGÖSVÉNYEN II.

A MAGASABB VILÁGOK STRATÉGIÁJA

(azaz: eszméletre térítésünk a III. évezred kezdetén)

Szőke Lajos

Eszméltre térítésünk a III. évezred kezdetén

Minél tapasztalatlanabb a földi közegben testet öltött lélek, annál inkább sérelmezi a világ folyását, embertársai jellemvonásait, gondolatait, érzelmeit és cselekedeteit. S annál inkább folyvást „intézkedni” igyekszik, átformálni a teremtett világot, „rendet” teremteni maga körül, s szellemi és érzelmi felkészületlenségeit, tapasztalatlanságát, s lelki fésületlenségét annál inkább a gondolatai és tettei durvaságával tükrözteti önmaga helyett.

Bízunk abban, hogy az Isteni Terv, az anyagi világ, s embertestünk éppen az eszmélésünk érdekében teremtetett, s bizakodjunk, hogy velünk szemben még a Teremtő is azért ilyen türelmes, mert éppen ez a türelem a teremtett világ (értünk, velünk és ellenünkre) alkalmazott legfőbb célja és értelme.

Mert: „Minden ember lelkében dal van.

És a saját lelkét hallja minden dalban.

Akinek lelkében szépen szól az ének,

Az hallja a másik énekét is szépenek.”

(Babits Mihály)

A tapasztalatlan lélektestvéreink földi közegbe történő születése, s kinek-kinek e szabadon folytatott „teremtő” kedve miatt, az emberrel szükségszerűen egyidősek a háborúk.

Nem igazán lennének hivatottak eldönteni, hogy ez meddig lesz így, s még tán azt sem, hogy a tapasztalatlan és emiatt zaklatott lelkek az emberi durvaság, valamint brutalitás hírvivőinek számíthatnak-e, illetve, hogy az amúgy igazán kegyetlen háborúskodás valahogyan miért lesz mégis a lélek muzsikájának előjele. Ezek és milliók közösen átélt tragédiáinak megtapasztalását követően ugyanis az ember valóban, pillanatnyilag mindig közelebb kerül Isten trónusához, s a Föld zsámolyától egy lépcső-fokkal mindig feljebb lép, mint ahogyan azt a leghuzamosabb békeidőben tette.

E sok szenvedés előmozdítója és tükröztetője az „Ok és okozat” szükségszerűségének egyetemes törvénye, e törvény pedig nyomban hatályba lép, mihelyt a Földön egyetlen tapasztalatlan, vagy meghasonlott lélek is megjelenik.

Tévedésbe ezzel kapcsolatosan nem szabad esnünk, az Ok és okozat ugyanezen törvénye csupa derűt, szépet és jót is hozhatna nekünk, amennyiben a Sors kihívásaira, Szabad Akaratunknál fogva, béketűrően, önzetlenül és szeretettel reagálnánk.

Ámde a Sors, a saját eszközeként igen változatos megoldásokat választ, (a hűtlen szeretőtől a „rossz gyermekén” keresztül a vagyontól történő megszabadításig, s a viszontagságos életút-tól a halált okozó betegségekig), s valljuk be, emiatt gyakran megtévedünk, s mindig pontosan akkor feledkezünk meg a szeretetteljes és béketűrő reakciókról, amikor azoknak éppen aktuális lenne az ideje.

Ily módon pedig „visszacsöppenne”, bármelyikünk újra és újra besorolhat a legtapasztalatlanabb lelkek közé.

Persze, van más út is; a Kegyelem ezernyi szála, nézzük azonban ehelyett, hogy pillanatnyi indulataink ellen miképpen védekeznek a magaszosabb dimenziók.

Teljesen világossá válhat, hogy mindegyikünk annak megfelelő termést takarít be, amit elvetett, (hisz éppen ezt jelenti az Ok és okozat egyetemes törvénye), aki pedig ennek alapján szelvet vet, az tehát valóban vihart arat. Ennek pedig előbb – utóbb be kell következnie, hiszen egy zaklatott lélek a Rezonancia törvénye, avagy a szinkronicitás alapján csakis zaklatott cselekményeket vonzhat magához, s ezzel vissza is kapja, ami belőle szertesugárzott.

Az Isteni törvényeket az emberi Korszellem, a maga idejében, a maga javára lefordítja, ne csodálkozzunk hát, ha e felsőbb törvények, a korlátolt emberi gondolatok, érzelmek és cselekmények miatt, mindig a Korszellemnek megfelelő történésekként nyilvánulnak meg. Emiatt adódhatott annak idején olyan „helyreigazítás”, amikor is okulásul nyilzapor terítette le azokat, akik mások ellen vétettek, míg a bűn mai, kifinomultabb korszakában, immár milliók születnek a tömeges halálok egyidejű megtapasztalására; (mind-megannyi bűnös lélek, hisz valahol érezzük, hogy egyikünknek sem tiszta a lelkiismerete).

E kis tájékoztató abból a célból látott napvilágot, hogy akinek ez esetleg érdeke, még idejében elmerenghessen azon, miként léphetne a lélek mezsgyéin tovább, ma már ugyanis nem elegendő a test és a lélek országhatárán a mezsgyehatárig elvergődni.

Minderre igen szép példával előttünk jár a Korszellem, igazolva, hogy eljött az országhatárok lebontásának kozmikus parancsoló ideje, (test és lélek ezután már együtt kell hogy vergődjék a Szellem által behatárolt utakon), s példaként feltárva, hogy Föld-anyánkhoz és élőlénytestvéreinkhez való megváltozott viszonyunk miatt a magaszosabb világok, (az Egónk ellen fogatosított) fegyelmező eszközeikben is jelentős módosításokat hajtottak végre.

Jelenkor technikai kultúrája a bálványimádás hamis csúcsaira hágott.

Az értelmet jellemzi a természetes képtelenség az Élet megértésére, ha pedig a jellem meggyengül, akkor pillanatokon belül az értelemnek is vége szakad.

Kultúrát építettünk fel a technikai tudós-specialisták emberi teremtő kedve szerint - akiket emiatt az emberi világ jelen pillanatban még igen nagyra értékel -, pedig ennek a homályos szemű specialista-rétegnek valamennyi megnyilvánulása immár oly mértékben „elrugaszkodott”, hogy rendkívül veszedelmessé vált, mint a Bioszférára, mint az Életre, mint az emberiségre nézve.

Homályos szeműeket írtam, mivelhogy e területeken a csillogó tekintet még veszedelmesebb. Ez utóbbiak azok, akik ráadásképpen teljesen idegenek abban a világban, amelyet ők maguk teremtettek, mert képtelenek ezt a világot megszervezni - mivelhogy nincsenek gyakorlati ismereteik önnön maguk természete felől -, ezért tudatlanságuk kezükbe adta a hatalmat, hogy vaktában módosítsák életünk megbízható, ősi formáit is.

Technikai kultúránk a legcsekélyebb erkölcsi alapok nélkül fejlődött, illetve robbant be a világba, mivel a gög, a becsvágy és a gyalázat a legnagyobb nagyjaink alá hatalmas lovat adott, s ezek után őket nemigen illet már bizonyos etikai kérdésekkel „molesztálni”, más egyéb életterületeken sem.

Immár közülük is többen látják, hogy e tudományaik „alap”-talanok, s akár az állam-apparátusnak, vagy az erőszaknak; a tudománynak illetve a technikai kultúrának is most, utólag ille- ne legalább etikai alapokat is teremtenie. Ebből a szempontból némi gondot jelenthet, hogy „jogállamban” élünk, jogállam pedig csak „jogrenden” alapulhat, hisz nem is ismerhet egyebet.

Vagyis a racionális kutató elmék csakis „jogrendi” etikát lennének képesek fabrikálni a felnövekvő generációk számára. S itt lép be az Isteni Terv számunkra kódolt, megváltozott lényege: A Vízöntő-kori III. évezrednek –ha megkésve megszületne is a „jogrend” erkölcsi tartása-, jogrendű etikára semmi szüksége nincsen! Itt sajnos ki kell térnünk arra, hogy maga a „jogállamiság” azt jelenti: „mindenkinek joga van”. Ebből következően a nem felsoroltak nem a „mindenki”, hanem a „senki” kategóriájába tartoznak. (Ezt már a sokat emlegetett „római jog” is ügyesen megoldotta, ugyanis pl. a rabszolgáknak azért nem volt joguk, mert egyszerűen nem tekintették őket embernek).

A jogállamiság jogrend szerint működik, hiszen nem is működhetne másképpen.

Ennek alapja pedig, hogy az eget, levegőt, vizet és a földet, a növény és állatvilágot és a mélységek kincseit elapadhatatlan nemzeti vagyonnak tekinti (10.§.), ebből bárki annyit „gazdál-

kodhat”, amennyit csak akar, hiszen ehhez joga van, (11.§.). Gazdasága piacgazdaság, mely szerint „szabad szellemben” bárki a határtalanul növelhető haszonig lelkesítheti önmagát, (csak az adót rendszeresen fizesse be), hisz Alkotmánya korlátlanul biztosítja a vállalkozások jogát és a földet mielőbb tönkretenni kész gazdasági verseny szabadságát (9.§.).

„Jogállam csak jogrendet ismerhet, s nem foglalkozhat azzal a ténnyel, hogy struktúrája a természeti, kibernetikai rendszerekkel össze nem vethető, s hogy a Természetet kiapadhatatlan tulajdonú forrásként kezelve, végtelen tendenciákat és távlatokat zászlajára tűzve, egyre intenzívebben emészt fel annak korlátozottan újratermelődő javait”.

(Molnár Géza: Ember és Természet)

E „javakból” „jogilag” végképp kirekeszti a növény és állatvilágot, a légkört, az eget, földet, vizet és a Természetet, s legfeljebb ha szolgáltat is valamit, az egyes-egyedül a világszerte bőségesen szétáramló szemét.

E jogrend helyett a Kozmosznak, a Földnek, a Bioszférának és az Életnek kötelességrend szerinti erkölcsi tartással élő emberre lenne szüksége (Molnár Géza: Ember és Természet), aki kötelességrend szerinti etikára tanítja gyermekeit. A Föld, amelyen élni és boldogulni vagyunk kénytelenek, csak ily módon lehetne örök szövetségeseink: nem jogos „tulajdonosai”, hanem jó gazdái kellene hogy legyünk (Molnár Géza: Ember és Természet). Ám ha ehelyett „jogállamiság” homályosít el bennünket, ennek jogállami etikája a legjobb szándékkal is ½ évszázadon belül elpusztítja a Földet, a jogokat formáló emberiséggel együtt. Ha pedig ehhez - mint jelenleg -, megfelelő erkölcsi tartás sem társul, akkor ez az időhatár másfél évtized alá is csökkenhet.

E bevezető után pedig hagyjuk az emberi tudományokat, mert azokkal - akár a jogállamiságunkkal- úgysem megyünk semmire. S ha a továbbiakkal kapcsolatosan bárkinek is ellenvetése lenne, nyugodtan kérdezzük meg tőle, hogy „tud-e jobbat”?

A Vizöntő kor születő etikája szerint ugyanis valamennyi felmerülő véleményt meg kell hallgatni, s valamennyi felmerülő javaslatot a legalaposabban, közös erővel felül kell vizsgálni, mert különben elpusztulunk valamennyien.

Vonatkoztassunk el tehát az egy agyféltekés, emberi „józan észről”, s vizsgáljuk meg azt, hogy a legközvetlenebbül érzékelhetően, jelen földi tevékenységünkkel kapcsolatban mi a saját, magasabb tudatosságunk egyenes és tárgyilagos véleménye.

Ma ezt ugyan nem sokat érzékelik –pedig ez azért tanulható lenne-, de ez ne zavarjon meg senkit, aki eddig a világ mindössze 10 emberének hajlandó volt elhinni, hogy létezik „oda-fent” Fekete lyuk, vagy 5 embernek és egy űrszondának elhitte, hogy a Vénusz bolygón a légköri nyomás hány földi atmoszférának felel meg.

Bizvást állíthatom, hogy amennyiben hatmilliárd ember közül „hiszünk” azoknak, akik ilyen feleslegességeket képesek kitalálni, akkor ezzel szemben ugyanezen hatmilliárd közül jómagam egymilliárdot képes lennék megtanítani annak érzékelésére, amiről az alábbiakban szó esik. S míg a jogállami erkölcsiség megvédi a Fekete lyuk elméletének 5 emberét, hogy ne-hogy egy elvetemült 6. közéjük keveredjék, addig jómagam mindenkit csak biztatni tudok: érzékeljük csak a továbbiakat, minél többen!

Eddigiek rövid összefoglalójaként tehát: A jogrendű államisággal szemben az összemberiséget csakis kötelességrenden alapuló államigazgatás (illetve Világkormány), s kötelességrendű etika mentheti meg. A Jövő kötelességrendű erkölcsi törvényeinek alapja nem az erkölcsan ismerete, hanem az átalakulást elősegítő gondolkodásmód megváltoztatása és megválasztása.

Vagyis, ebből következően, államrendünk alapja nem az egyéni követelés és az össz.-állami erőfitogtatásos fegyelmezés, hanem mindenek felett az oktatás és a példaadás kellene hogy legyen.

Mivel az emberi test mikrokozmosza nem csupán erre az egyetlen kultúrkorszakra, nem is kizárólag a Homo-sapiens-formátum létezése miatt teremtett - hanem a léleknek, földi közegben történő testet öltése szimbólumaként és kiváló eszközeként -; ezért a jelenlegi emberi faj, mint ahogyan a Bioszférával és a Földdel, éppen úgy az emberi testtel sem rendelkezhet. Akiben pedig ennek ellenére egy cseppnyi vágy is gerjed arra vonatkozóan, hogy „erőfölényével” (és természetesen silány fegyvereivel) uralma alá hajtsa a Kozmoszt, a Földet, a Bioszférát, az Életet és persze embertársait, az a lélektestvérünk kissé túlbecsülte képességeit, s éppen ezért talán a tapasztalatlan lelkek közé tartozik. Persze, ellene még a magasztosabb dimenziók sem fognak össze, hiszen az emberi Szabad Akarat törvényét valamennyi világ nagy-nagy tiszteletben tartja. De lélektársunk eme élete egyszer, nagy vajúdasok közepette véget ér, s akkortól 400%-ban kapja vissza az összes gyötrelmet, amelyet szándékkal okozott az anyagi világnak, lélektestvéreinek, s élőlény-társainak.

Mindegy ugyanis, hogy az ember bányát rabol ki, veszélyes hulladékot tengerben próbál elrejteni vagy hátbalóvi Hold-nővérét; a legkisebb kavicsban is, az egyes tájegységekben is, a leveleiben és a felkavaró viharban is hatalmas szellemi erők lakoznak, akik alig várják, hogy egy-egy kegyetlen embernek véget érjen a földi Szabad Akarata, s attól kezdve nemigen lesz megállása. Mert itt bizonyosan belép az Ok és okozat törvénye, s „aki szelet vet, vihart arat”. Ahhoz, hogy vizsgálat tárgyává tegyük a magasztosabb dimenziók stratégiai tervének egyes részleteit - amelyek ettől fogva nyílt titokként kezelhetők -, annyit feltétlenül el kell fogadnunk (a megfelelő értelmezés érdekében), hogy nem csak fizikai testből áll az ember.

Két középpont a Krisztusi Feszületen

Mindent tudunk, vagy tudni vélünk Róla, s történetéből annyi könyv született, amelyek tiszteletpéldányaival is vagonok hosszú sorát lehetne telerakni. („Más” kérdés, hogy vajon okulunk-e belőle)?

Ezúttal a Krisztusi Feszületnek két olyan lényegét szükséges megvizsgálnunk, amelyet eleddig bizonyosan kevesen vizsgáltak.

Nyugodtan fogalmazhatunk úgy; a honi kálváriák három feszülete (Krisztus, kétfelől egy-egy latorral,) példázza; hogy a krisztusi életút jobb és balfelől is negatív hajlamokkal övezve vezet. Ez bármelyikünk életében igaz, emberi gondolat nélkül ugyanis gonoszság nem létezik.

Létezik azonban a feszületnek egy olyan pontja, amely által keresztté válik a kereszt. Ez pedig az utólag vérrel megszentelődött gerendák eresztéke, összeilletési pontja.

Amint látható, a Krisztusi Feszület (is) azt üzeni, hogy ebbe az 1-es jelűnek nevezhető összeeresztési pontba legfeljebb ha a sugárzó Nap képe lenne helyezhető, az emberre pedig – körünkben inkább csak 2-es jelű pont tartozik. Ez utóbbi, 2-es jelű ponttal üzenhetnek bárki-nek is a Földön az emberközeli világok, ez pedig éppúgy jelenthet nekünk örömet, mint bánatot, mennyet és poklot, ezt tehát, mint életünk bázisát, szabadon alkalmazhatjuk, annál is inkább, mert jelentőségét maga a feszület mutatta meg. Ha nem lenne a földi világ, nem állhatna a kereszt. Ez a 2-es jelű pont, a függőleges keresztoszár és az Anyaföld találkozási pontja, itt a földi világban mindaddig a növényi, állati és emberi élethullámzások közös nullapontja marad, amíg az ember, Emberré válva képessé nem válik arra, hogy lélekben szárnyalva kitörjön az Anyag világból.

Saul

Érdekes, hogy sem az imént részletezett 1-es pontról, sem pedig a 2-es pontról nemigen hallani. Létezik azonban egy olyan, időben elhelyezett pont, amelyet a keresztény hitrendszer igen bőséges terjedelemben taglal: Ez az időben elhelyezett pont, vagyis ez a pillanat pedig az volt, amikor Saul megállt!

- Ember, állj már meg! – mondták neki feltehetően sokan, s mondanánk mi magunk is. Csak hogy ekkor még Saul éretlen lélek volt, s e szavakért csupán kivont karddal volt képes elégtételt venni (vagy tenni). Persze, hogy megállhatott volna önként is, de ehhez kellett volna a Lélek ereje. Mivel pedig nála olyan még nem létezett, ki tudja; talán a Sors, talán tényleg az Isten állította meg.

Saul megállt. S Pállá változott. S bár még ekkor is tapasztalatok nélküli lélek volt, lett belőle mégis: Szent Pál.

Hát hogyne éreznék mi magunk is az élet némely időszakában, hogy - ha csak - pillanatokra is, de olykor muszáj Saulnak lenni. S ha csak gondoljuk is ezt; az embernek bizonyos előbb jut majd eszébe, hogy a vad rohanásban megálljon. Ha pedig nem; ez szintúgy a magasabb világok stratégiája. Hogy amennyiben nem jutott eszünkbe önmagunktól, megállásra készítsék vagy kényszerítsék az embert.

Vizsgálódásunk tárgya: az Asztrál-Horizont

Az egyik ember mennyei illatot érzékel, egy másik ember ugyanott ízeket érez a nyelve hegyén, a harmadik hangokat kezd hallani, míg egy negyedik ember fényjelenséget lát vagy fényképez.

Amennyiben fentiek közül csupán csak az egyik következik be, korunk embere nyomban rosszallóan csóválja a fejét, ha pedig az az egy szerencsétlen ember, aki éppen „érezkel”, netalán testszerte bizsergéseket érez, vagy áldás-állapot teszi fénylővé az ábrázatát, akkor onnan szinte valamennyi „hívő” keresztény nyomban, félelemmel telten hátrálni kezd.

Legyünk azonban egy kicsit tárgyilagosak: Ha 4-6-8 ember, akárhogyan is, de egyidejűleg érzékel valamit, akkor ezt a kisebbfajta „tömeget”, (4-6-8 embert, vagy akár 12-t), egyszerre nem lehet (emiatt) máglyára küldeni, nem is beszélve arról, hogy az az emberi korszak már lejárt! Immár az Ok és okozat törvényét ismerve, próbáljunk egy kicsit ügyelni a saját reakcióinkra: Szeretettel, elfogadóan és megértéssel bólogatni az ilyen jellegű közlésekre, hiszen - mégha a fele sem igaz-, ítélkezni akkor sem a mi dolgunk. Legfeljebb ha e közlés gyanakvásra adna okot, akkor tisztelettel odébb állunk.

Az esetek többségében, az ilyen jellegű, „megmagyarázhatatlan” érzetek kapcsán valójában „semmi egyéb” nem történt, minthogy az Asztrál-Horizont megnyilatkozott. Mivel pedig e Dimenzió eleve mérhetetlen és „megmagyarázhatatlan”, intuitív és legszemélyesebb, bárki, félelmében éppen hanyatt is eshet, ámde attól e jelenségek még létezhetnek. S ilyenkor semmi egyéb nem történik, minthogy az egyedi embernek (aki, mint elfogadtuk tehát: nem csak fizikai testből áll), valamely magasabb Valója megnyilatkozott, s gyorsan vibráló energiaformátumként kölcsönhatásba lépett valamely más, magasabb jelenséggel. Abban már a nagy misztikusok is megállapodtak a Vatikánnal, hogy e kölcsönhatásokra pedig „nincsenek szavak”. Hát akkor hogyan is várhatnánk el, hogy egy szerencsétlen „utca embere”, számunkra érthetően és racionális szavakkal magyarázza el, mit is érzékelt valójában?!

Nos, amit pedig érzékelt, az nem volt egyéb, mint az emberlélekkel harmonizáló világok energiaörvény-kontaktusa; amolyan „érintés”, amely a fizikai testre is hatni képes. Aki e jelenségektől megriad, annak teljesen igaza van. Mégis tudnia kell, hogy ismert jelenségekről van szó. Olyan, rendkívül tárgyilagos és felettebb következetes létezésről, amelynek köreiben nem létezik „rossz” s nem létezik „jó”.

E, magasztosabb létezést, Szabad Akaratánál fogva, egyes-egyedül az embernek áll hatalmában - önnön gondolataival - „jóvá” vagy „rosszá” változtatni, vagyis ily módon a mennyországot vagy a poklot önmagában megteremtve „ítéletet alkotni” ilyenformán, önmaga felett. Miután pedig ezt bárki - önmaga gondolataival - megtette, érzelmi életében megjelenik valamely magasztosabb emberi létezésének szükségszerű energiaörvénye, amely a szinkronizmus törvénye alapján kölcsönhatásba lép a saját, magasztosabb környezetével, s abból „harmonizálódva”, következetesen és csakis az önmagával „azonos” vibrációkat vonzza magához. Ezzel pedig immár megszületik a „rossz”, vagy a „jó”, attól függően, hogy milyenné formálódott a „teremtő” emberi gondolat, azaz: az illetőt mivé varázsolta az Ego ereje.

Ily módon „ítélkezik” hát a Sors az ember felett: egyszerűen megvárja, hogy „jóvá” vagy „rosszá” formálódik-e valakinek a gondolata, illetve a tudattartalma.

Mivel pedig a tudomány emberei szerint átlagban naponta 70.000 gondolatcsírának gondolatformákat is adunk, bizony, hogy éppenséggel bőven lehetne okunk a pánikszerű félelmekre is. Az Asztrál-Horizont önmagában is egy felettebb következetes és tisztességes energiaörvény-megnyilvánulás. Az Asztrál-Horizont tulajdonképpen maga az Egyetemes Tudatosság!

Vége ezzel gyertya fénye gyulladhat a vak homályban, (s ily nagy sötétség esetén feltehetően egy gyertya fénye is elegendő), hogy az emberi világ lehetőleg többé ne ítélje meg mindazokat, akik egy orrhosszal előrébb látnak a sötétben. Hiszen ez önmagában még nem rossz és nem jó, de azzá változtathatja bárki tudattartalma, s a legelső emberi gondolat! Mert mindig csak ezt követően ébredhet indulat, s ezt követően hangozhat áldás, vagy folyhat a vér.

Megfogalmazhatjuk hát, hogy az Egyetemes Tudatosság horizontján minden adott pillanatban többféle jelenség is érzékelhető, s e jelenségek egyetlen gerjesztő ereje az emberi gondolat.

Az Egyetemes Tudat többféle tudatból tevődik össze. Csupán a példa kedvéért: a növény növény-tudattal, az állat állat-tudattal, az ember pedig ember-tudattal rendelkezik. (Ugyanez tovább bonyolítható lenne, ám amennyiben, az egyedi ember az Egyetemes Tudatosságot a saját ÉN-tudatával megközelíti, új energetikai minőség aktiválódik: az Isteni Önvaló! (Paul Brunton könyveiben).

Míndezen persze nemhogy nem zárja ki, hanem éppen feltételezi, hogy Föld-anyánk Föld-tudattal, a Bioszféra pedig önálló és igen hatékony Bioszféra-tudattal rendelkezik, s ők, a saját rendszereikbe eredetileg nem „bitorlóként”, hanem alkotóként és arra alkalmas katalizátorként helyezték el a Szabad Akarattal rendelkező embert.

Íme, tehát feltárulkozott az Egyetemes Tudat, amely emberi gondolatainkkal bármikor hajlandó kapcsolatot teremteni, valamennyi kérdésünkre őszintén válaszol, problémák esetén az üzeneteit kéretlenül is közvetíti, s egyetemes partnerünk a túlélésünk és Emberré válásunk kozmikus folyamatát tekintve is.

Két váratlan dologra azonban fel kell készülnünk: Az egyik: hogy az Egyetemes Tudat emberi „jogrendben” élőkkel és jogrend szerint cselekvőkkel nemigen tárgyal, mert a kötelességrend szerint élő Földanyával és Bioszférával karöltve inkább a kötelességrend szerint élő és hasonló erkölcsiséggel felvértezett embert fogadja el. A másik pedig, hogy e hatalmas és összefüggő rendszerre minden emberi gondolat, sőt még a pusztán kíváncsiságunk is befolyással van, mert a Tudatosság szféráit az emberi Szabad Akarat - az ösztöneinknél és vágyainknál fogva- kölcsönhatásként tág határok között alakíthatja. Óriási felelősség ez, amelyet figyelembe kell vennünk. Óriási felelősség, amelyről mit sem tudunk!

E tájékoztatónak nem célja, hogy oktatni próbálja a Tudat Szféráinak érzékelhetőségét. Sokan, akik ezt tapasztalni szeretnék volna, az emberi Ős-ABC feltárásának 1,5 éve során megtapasztalhatták, hogy legősibb írásjeleink az Egyetemes Tudatosság területén írott alakban készen megtalálhatóak, és sokan valósággal megszeppentek, amikor kiderült, hogy e jelek „leolvasásához” még csak különleges képességekre sincsen szükség.

Mivel tehát e tájékoztatónak nem célja az oktatás, kérem, nézze el a Kedves Olvasó, hogy ezúttal inkább a lényegre szorítkozunk!

Az Egyetemes Tudat horizontján a gondolataink által kiváltott információk igen gyors perdületű, bűgőcsiga-szerű energiaörvénnyel nyilvánulnak meg. Mindezek az információk akkor is megjelennek, ha mit sem tudunk erről. S mivel szükségszerű kölcsönhatásokként jelentek meg, (hiszen az emberi gondolat gerjesztette fel őket), nyomban visszahatnak arra az emberi tudatra, érzelmi állapotra és gondolatra, amely életre hívta őket.

Ismételni szükségeltetik, hogy jelen szféra akkor is „él”, ha nem óhajtánánk figyelembe venni, s óriási felelősség, illetve felelőtlenység ez – részünkről - a magasztosabb világokkal és a földi élettel szemben!

Tájékozatlanságunk miatt ugyanis szükségszerűen hatalmas értékű útjelzőket hagyunk figyelmen kívül, illetve ezer évek óta figyelemre sem méltatunk, talán csupán, mert egyszerűen képtelenek vagyunk ezeket észrevenni, s leolvasni, nemhogy értelmezni. Másrészt azonban kissé megnyugtathatja a jobb érzésű lélektestvéreinket, hogy bár a fejletlenebb lélek-megnyilvánulások folyamatosan „szórják” és bomlasztják szennyeikkel e tudati szférát. (Amely tehát nem „csak” emberi, nem „csak” Bioszféra, s nem csupán a Földé, hanem Határtalan és Kozmikus is). De éppen ez az Egyetemes Tudat az, aki egy „falurossza” emberlény összes gondolatát feljegyzi, s az illetőt a saját negatívumaival „leforrázza”, mindaddig nem engedi szabadjárta, amíg valamennyi, Egyetemes Tudatba fröcskölt indulatát a saját áldozatával tisztára nem mossa (!)

Bármi is történne földi világunkban, az Egyetemes Tudatosság Asztrál-Horizontján ugyanaz leképezhető. S önmagától le is képződik, amikor részévé válik a Harmóniának, avagy a romlásnak.

Fontos lehet azonban annak figyelembevételére, hogy az Egyetemes Tudatosság Emberi Szabad Akarat nélkül nem nyilvánulhat meg! Mert az ember - e folyamatban - maga a Katalizátor!

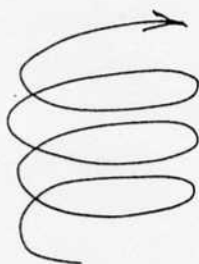
Helyben vagyunk hát; általunk létezik jó és rossz, s általunk fordul a világ!

Bármely, Asztrál-Horizonton örvénylő jel, legyen az valamely mássalhangzó ősjele, növény hívása vagy angyali üdvözlés, teljesen egységesen, s minden dimenzió és a Kozmosz valamennyi embere szerint egyaránt érzékelhetően (és nem tiltottan), gyermeki bűgőcsiga-szerű gyors perdületű alakzatként nyilvánul meg.

Csupán az információ „értékének” megfelelően, e bűgőcsiga-szerű energiaalakzat más és más formát vesz fel.

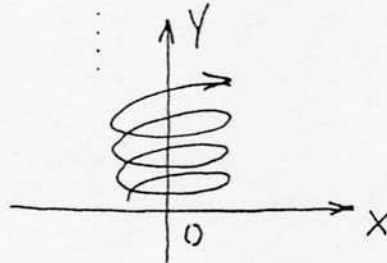
Az információ értékét illetően - bár ezt már sikerült kifejteni -, egyes-egyedül az emberi gondolatok és érzelmek „minősége” a mérvadó, de e kölcsönhatások már alapját képezhetik az elkövetkező gondolatainknak és érzelmeinknek is.

Egy ilyen energiaörvényt felrajzolva

láthatóvá válik, hogy teret kellene síkban ábrázolnunk. Mégis jobban járunk, ha az ábrázoló geometria szörnyűsége tudományát elkerülendő, a továbbiakban, axonometrikus csodák helyett megelégszünk a pusztán síkbeli ábrázolással.

Ily módon, a példánkban bemutatott energiaörvényt 4 síknegyedben fogjuk megjeleníteni, s az információt mindig az örvényenergia kontúrvonala fogja jelenteni.

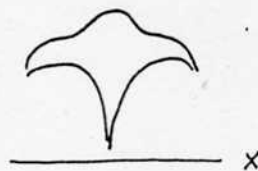

E külső kontúrvonal alapja mindig az origó „0” pontjából indul ki, a középpont pedig az értelmezés miatt függőleges (Y) és vízszintes (X) tengelyeket kell hogy képezzen.

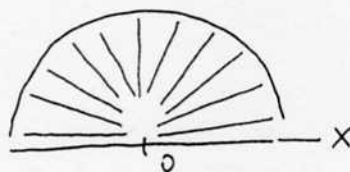
Jelzett, s példánkban szereplő energiaörvény „ismeretéhez” tartozik, hogy amennyiben a jelalak (Origó-középponttal) az X-tengely alá vetül, az összes lehetséges vizsgálódást jobb abahagyni, ugyanis az X-tengely alatti rész a Gonoszság felségterülete! (Ha „üzenet” van, s „ilyen”, akkor valóban „onnan” érkezik)!

Az X-tengely feletti rész a Mennyeik Országának információit közvetíti. Egyéb variáció nem lehetséges! Tekintsük meg ennek alapján néhány kontúrvonal-információt:

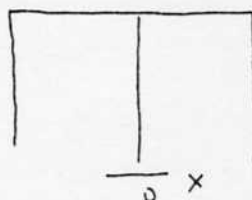
1.) A Nap energiajele:

2.) A kvarc hegyikristály energiaalakja:

3.) A Hélium energiajele:

4.) A tölgyfa hajtáscsúcsának energiajele:

5.) A rozsmaring energiaalakja:

Egyetlen olyan Dimenzió létezik, amelyik fel-le, keresztül-kasul képes pásztázni a X-tengelyen. A Teremtés folyamatában csupán egyetlen ilyen lehetséges. Ez pedig az ember!

Olykor Isten Akarata és Isten Szentlelke, a Bölcsesség is az X-tengely alá nyomul, de amint bizvást hinnénk is, ez inkább hatalmas kegyelmi kinyilatkoztatás! (Az utóbbi időben elég gyakori az ilyesmi, hogy Isten Akarata és Kegyelme valamennyi lehetséges szituációban elérhesse a „süket és vak” embert.) Az Y-tengely sajátja, hogy a bal oldalt és jobb oldalt (amelyek tehát eredetileg „térfelek” voltak), egymással tökéletesen szimmetrikus részekre bontja.

Ilyen alapon tehát többnyire elegendő vagy csupán a bal, vagy csak a jobb oldalt megrajzolni, hiszen a gyors perdületű energiaalakzat – számunkra – ennyi információból is jól leolvasható, ráadásul ilyenformán kevésbé avatkozunk bele, (kölcsonhatás-jelleggel), ebbe a valóban Kozmikus léptékű rendszerbe. (Az egészben lerajzolt jelek ugyanis igen-igen hajlamosak a „megnyilvánulásra”). Tekintettel arra, hogy az X-tengely alatti rész a Gonoszság hatásterülete, ebből adódóan semmiféle, X-tengely alatti firkálmányt, a bal és jobboldalon egymással tükrözve megrajzolni „tudatosan asztrálfizikai” indíttatásból, Szigorúan Tilos!

Ez ugyanis a „szándékos ártás” kezdete, s a mágia szándékolt kiterjesztése, melynek csakis hatalom utáni sóvárgás és becsvágy, meghasonlottság és etikátlanság lehetne a magyarázata, amelyekért az embert nem-földi fórumok fogják felelősségre vonni!

Amint a Kedves Olvasó látni fogja, mindig csupán az egyedi ember esetében teszünk kivételt, azt ugyanis, hogy jelenleg hol tart az összemberiség, mindannyiunknak tudnia kellene, s ezt iskolákban tanítani kellene.

Tudatos tartományokról lévén szó, nem lenne helyénvaló, ha ember „akarná” eldönteni, hogy a Földnek, a Bioszférának, a köveknek, avagy az anygali világnak miben is merül ki, s hol található a tudata.

Szűkebb lehetőségeinken belül elégedjünk meg annyival, hogy a Tudatosság feltételezi az éteri és asztrális létet, ami pedig egyidejűleg éteri és asztrális, annak a neve: Lélek. (Nem Szellem, hanem Lélek)!

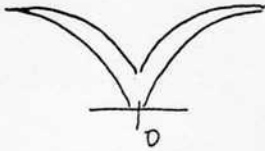
E szűkebb szempontjaink szerint éteri aurája valamennyi növénykének van, az asztrális lényeg azonban a növényeken kívül található, valamennyi növényé azonos, azaz: a növényvilágnak, mondhatni: egyetlen, közös lelke van!

Folytatva a sort, éteri és asztrális aurával valamennyi rovar és állat rendelkezik, vagyis minden helyváltoztató élőlényben Lélek lakozik. E lelkek egymástól alig-alig függetlenek, (értve

ezalatt, hogy alig-alig tudatosak), vagyis az állatok olyan ösztönlények, akiknek fajonkénti csoportlelkük van, az állatok világának csoportlelke pedig feltehetően egy hatalmasabb Fórum, a közös állati lélek által való.

Tekintsük meg ezek után, mit árulnak el önmagukról a Tudatosság horizontján a növényvilág és az állatvilág lelkei, pontosabban azok asztrálfizikai energetikai örvény-alakjai, amelyekből tehát a világon csupán egy-egy létezik.

Tekintsük tehát meg a növény és állatvilág Asztrál-Volumenét, azaz információ jellegű, számunkra kódolt üzenet tartalmát:

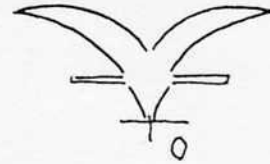
A növényvilág egységes asztrális energiaörvény-alakja

Amit e kontúrvonal-alakzatokról láthatunk, kissé izgalmasabb, mint gondolnánk: Az egyvonalas rajzból - amely tehát egy gyors perdületű energiaörvény metszeti képe -, kiderül, hogy a növények betartják a Természet törvényeit (a rajzolat az X-tengely alatti tartományban nem folytatódik), ez az alakzat a Földön, bármely növény felett, ott nyilvánul meg, ahol a növényvilág Tudatosságánál fogva éppen megnyilvánulni szeretne, de minden olyan helyen egyidejűleg is megnyilvánul, ahol ember a növényvilágnak éppen fájdalmat okoz!

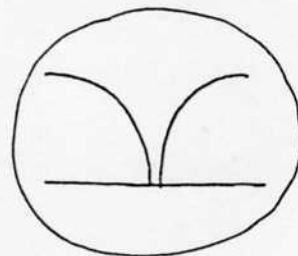
Látható, hogy e legegyszerűbb kontúrvonal rajzolat szimbolikusan és ténylegesen kifejezi a növényvilág fizikai lényegét: a növekedést, „alakja” a fűfélék alakjára váltig hasonlít, mi több: szinte hasonlatos kinézetű lehet (számunkra) a növényvilág lelkének papíron leképezett alakja is. (Maga e lélek ugyanis lényegesen magasabb dimenziók szülötte).

Az állatvilág energiarajzából jól látható, hogy az a növényekéhez váltig hasonló, csupán egy ösztöngyűrűvel több az állatok asztrál-lénye, mint a növényeké, de ez a helyváltoztató mozgás szükségessége. Vagyis a növények és állatok „Lelkisége” valahol egyetlen, közös töről fakad, s feltételezhető ősalapja a Teremtés.

Tovább szemlélve az állatvilág közös Asztrálvolumen-alakját (lásd az ábrát), abból csekély egyszerűsítéssel, hatalmas szimbólumhoz jutunk.

Az állatvilág egységes asztrális energiaörvény-alakja

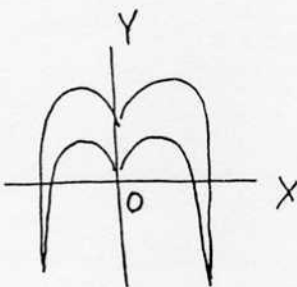

Nem egyéb ez, mint egy állat szájszervének (a Lélek kapujának) egyvonalas ábrázolása!

Ez pedig nem csupán azt képes igazolni, hogy a Föld minden állata betartja a Természet törvényeit, (a rajzolat teljes egészében az X-tengely feletti részen helyezkedik el), hanem azt is, hogy a Teremtés a Lélek lényegi alapját az asztrálformában is, (lásd: rajzolat), s a fizikai síkon, az állatok szájformájában is szimbolikusan megörökítette!

Vagyis akárhány dimenzióval „felettünk” élve is az össz-állatvilágnak, vagyis állat-testvéreinknek a lelkesége, füzetlapra egyszerűsített vetülete ilyenformán örökíthető meg. Hovatóvább: e formátum mindannyiszor azonnal megjelenik, ha valahol ember állatnak fájdalmat okoz (!), s akkor is nyomban és szeretettel megjelenik, ha valaki e rajzolatot, így egészében, papírra veti.

Ezek után egyéb nem is hiányozhat a lehetséges továbblépéshez, minthogy lerajzoljuk az összemberiség lelki vetületét. Mivel pedig az asztrális energiaperdületi alakzat metszeti képe a lélek részét képez, arra igen alkalmas, hogy ebből a rajzolatból (is) levonjuk a kellő következtetéseket.

Mivel mindkét szárny-alakzatot megrajzoltuk, az összemberiség „Lelke”, az Asztrál-Volumen-alakzat „fényében”, természetesen nyomban megjelent!

Érzése pedig milyen? Érzékeljük csak, ...

S most olvassuk le a lényegét; mi jellemző az emberiségre:

Először is feltűnik, mert fel kell tűnnie, hogy egyébként rendkívüli hasonlóság fedezhető fel a növények, állatok és az ember ilyenformán tükrözött energetikai rajzolatai között.

Vagyis a növényvilág, állatvilág és az emberiség Lelke feltehetően egyetlen, közös töről fakad, ősalapjuk pedig maga a Teremtés.

Ha fel sem tűnne, maga az alakzat létezik, ez pedig azt jelenti, hogy az összemberiség egyetlen, közös Lélekkel (is) rendelkezik!

Vagyis valahol, igen nagy „magasságokban”, mi, különvált, önző kis emberkéek, valahol bizony egyek vagyunk!

Az azonban mindenképpen fel kell tűnjön, hogy e meghasonlott rajzolat meredeken az X-tengely alá hatol, vagyis az ember megsértette a Természet törvényeit, s jelenlegi gondolkodása gonoszkodással párosul, ő maga pedig amúgy „globálisan”, meglehetősen erkölcstelen fajtvává vált. S vajon milyennek kellene lennie?

Álljon itt egy megütköztető rajzolat, amelyet az eddigiek talán már sugallhatnak is:

Mondhatná valaki: olyan mint Lelkünk kapuja; mint egy emberi száj! Amit látunk, szimbolikusan valóban egy emberi száj, amely legfeljebb ha arra utalhat, hogy maga az emberi száj szeretne olyanná válni, mint ez az alakzat. Ez az alakzat ugyanis a Szentlélek földi vetülete! Ne csodálkozzunk, érzékelhetnék ezt muzulmánok vagy buddhisták is; ez akkor is ilyen!

Piciny, mégis jelentős különbözöséget fedezhetünk fel a növény-, állat-, ember Lélek-vetületei és a Szentlélek-ábrázolás között. Utóbbi Szent megnyilvánulás valóságos „fejjel” rendelkezik!

Csupán akik érzékelésre törekednének, azoknak szükséges tudniok: A Mennyek Birodalmában valamennyi jelenség „fejjel” rendelkezik! Ilyen asztrál-örvényalakzat-beli feje a Földön élők csoportlekeinek nincs, a közös növényi, állati és a jelenlegi összemberi léleknek sincs.

S a gonoszság erőinek sincs, akik akkor az X-tengely alatti tartományból az X-tengely feletti részbe „átnyúlhatnak” ugyan, (az ember gondolatai által), de akkor is arról ismerhetők fel, hogy fejük nincs! Tovább szemlélve az emberre és a Szentlélekre vonatkozó analógiákat, biztonnal világos, hogy az összemberiség jellegzetesen csúnyácska energetikai képének a Szentlélek képével azonossá kellene válnia! Az emberiség e folyamat sikeréért - sajnos -, közösen és tudatosan még nem igazán tett semmit.

Utóbbi Szentlélek-ábrázolás valóban, váltig hasonlatos egy szépen ívelt emberi szájra. Vagyis a földi emberiség –legyen bár az élete pokol-, addig innen el nem pályázhat, amíg asztrálrajzolata ennek megfelelően tökéletessé nem válik! Világosabban kifejezve: Ehhez a „szárnyacskaikat” az X-tengely alatti részből „ki kell húznia”, azaz a „Földi” körülmények között történő gondolkodás, érzelmek és cselekedetek negativitását enyhén szólva, csökkentenie kellene!

S mégis, mégis van kiút! Mert amit az amőba-szerű lassúsággal változó összemberiség egyelőre képtelen megtenni, azt bármely gyorsasággal, azonnal megtehetik az egyedi emberlények! Mert ugyan, valamennyi emberlénynek ugyanaz a „pecsétje”, de ezen felül az egyedi emberlény, a Léleklángocskáját szétsugározva e sötét éjszakába, fénysugárként igazolhatja – önmagát!

Mert az egyedi emberlény energetikai igazolására és igazságára az angyali világ is, a Szentlélek is, s a Kozmikus Krisztus is, (bárki, arra alkalmas törekvő személy esetében), tanúként azonnal megjelenik!

„Pecsétet” tehát minden ember kapott, ámde ez inkább csak amolyan „bélyeg”. S hogy ebből hogyan lesz „pecsét” az szigorúan és csakis ránk van bízva! S most érkezünk el arra a pontra, amely miatt e sorok íródtak. Aki mindezeket képes volt feldolgozni, pihenjen egyet, s ezt követően folytassuk – figyelmesen!

Pecsétet mindenki kapott, nem csupán a keresztény liturgia szerinti 144 ezer! De e „pecsét” vallási hovatartozástól független, s benne még nem sok a köszönet. Mert a jelen emberiség ilyen gyarló, X-tengely alá mélyen bemerülő asztrál-pecséttel rendelkezik, s ilyenformán - ha akarjuk, ha nem -, mindegyikünk csupán olyan dimenziókkal képes harmonizálni, szinkronállapotba kerülni, amellyel a gondolatai, érzelmei és cselekedetei kölcsönhatásba léphetnek.

Ez pedig mindegyikünk esetében egyedileg adott, s a magasabb és magasztosabb valóságokat ember nem lehet képes becsapni!

Mi magunk, több mint 100 fővel átértünk egy igen lényeges Megpecsételést, s a történetek lényegét 40 főnél többen is képesek voltak érzékelni, de ez az általános Megpecsételés nem a „kiválasztottak” fémjelzésére hanem az esetleges tévedések eloszlatására szolgált. Vagyis Pecsétet minden ember kapott, hogy ily módon helyükre kerüljenek a dolgok.

E pecsét lényege ezután mindig „igazolja” az illetőt, hacsak nem igyekszik változtatni a számára esetlegesen kellemetlen „pecséten”. Változtatni pedig könnyű: szolgálat, önzetlenség, jó

szándék, nem-ártás, szeretet! Aki pedig nem így gondolja, sajnos annak a pecsétje idővel egyre nagyobb teherré válik. S emiatt születtek e sorok: ugyanis ami „ez ügyben” jelenleg történik, talán még a keresztény Bibliában sem szerepel. A történések lényege pedig:
A Föld és az Élet szükséges, Vízöntő-kori frekvenciamódosítása

A Föld és az Élet szükséges, Vízöntő-kori frekvenciamódosítása

Miről is van szó?

Az ember jelenlegi, sok-sok kétséget okozó tevékenysége miatt a Földet és az Életet mind közvetlenebb katasztrófa-állapotok és végzetes pusztulás fenyegeti. Amint azonban az emberi asztrálforma és a Szentlélek-ábrázolás összehasonlító rajzaiból kikövetkeztethető, az ember az Emberré válás feladatát félig sem teljesítette, sőt: az utóbbi másfélszáz évben, összességében mintha erkölcsileg romlott, s tehetetlenebbé, (egyúttal lélekben kiszolgáltatottabbá) vált volna. Sajnos e folyamat olyan mértékben gyorsul, hogy - bár a földi világ a Lélek iskolája -, Föld-anyánk az emberi túlkapások miatt, egyensúlyát veszítette. Ha pedig emiatt a pólusai egy kicsit is elmozdulnak, és az Egyenlítő máshová kerül, az katasztrófákkal párosul. E katasztrófák pedig éppen az Asztrál-Horizontról vetülnek a földi világba. Vagyis a Földet és Bioszférát kirabló természetünkkel veszélyhelyzetbe sodortuk önmagunkat, s az Életet.

E pólus-elmozdulás amúgy is bekövetkezett volna, ámde ehhez, mi, most még nem igazán vagyunk „készen”, lélekben nem érettünk meg. Hiszen még a kontinensek „egyesült nemzetei” sem alakultak meg, s az ezt követő Világkormány megvalósítása is erősen késik, a környezetet romboló technológiák befagyasztására pedig még komoly kísérletek sem történtek.

Mindezt sok egyéb más tényezővel összevetve, akár egy rosszcsont fiúosztály, kaptunk még egy esélyt arra, hogy saját, egyre szaporodó katasztrófa-élményeinken keresztül gyakorolhassuk az érzelmeket, s gyorsított tempóban behozzuk lemaradásunkat –már amennyire a Vízöntő-kor gyakorlati megvalósulásának kezdetéhez szükséges. Ennek elősegítése, de főképpen Föld-anyánk és a Bioszféra átmentése érdekében az Égi Birodalom fokozatosan emelni kezdte a Föld és az Élet frekvenciáit a Fény tartományai felé. Aki pedig ebben valami „tudományos” értelmet keres, az ugyan jó helyen tapogatózik, sajnálatosan azonban mindezek érzékeléséhez korunk tudománya még nem ért fel. E vibrációnövekedés ugyanis nem a látható fény tartományait igyekszik megkönyékezni, hanem sokak számára még éppen elviselhető léptékekben közelít Isten Világossága felé. Ezáltal elegendő tartást és energiát kaphat a Föld, s ezen átmeneti időszakot rugalmasabban képes elviselni az Élet. Ennek kapcsán a növényvilág és állatvilág tudatossága feltehetően növekszik, az állatvilág érzelmeiktől teltebbé válik, de hogy reakcióik és viselkedésük már napjainkban is alapjaiban változnak, azt csak a vakok nem érzékelhetik.

Ha mindez a frekvencianövekedés, amely tulajdonképpen a Vízöntő-kori állapotok megelőlegezése, egyszerre következne be, akkor valamennyi ember és állat szörnyethalna.

Ezért e frekvencianövelés lépcsőzetesen történik. Hogy hogyan, azzal hosszasan hadd ne foglalkozunk!

Hisz ez másutt is már megfogalmazásra került, és sok előadáson elhangzott, lényege talán annyi, hogy a megoldása valami tüneményes, s felér a legszebb mesékkel.

Talán annyit azért leírnék, hogy a frekvencia-módosulások előkészítését az Égi Birodalom a kerubok harcos angyalaira bízta, ezért bizonyos időszakokban sokak számára iszonytató migrációs periódusok követik egymást, s mivel a keruboknál van a lángpallos, ilyenkor a földi világban vulkánkitörések, gázkitörések, gázrobbanások, erdőtüzek és nagy tragédiák történnek. A Föld és az Élet frekvencianövekedésének I. lépcsője cirka 3/4 évi előkészületet követően, 2000. október 16-án következett be: s a módosítás 20 perc alatt zajlott le.

Az már csak természetes, hogy ezen a napon világszerte rendkívüli események történtek, de ezeket hadd ne részletezzük, hisz minden ilyen, megannyi felesleges kételkedésre adhatna alkalmat. A frekvenciamódosítás II. lépcsője december 13-án, a III. január 8-án, a IV. lépcső pedig január 21-én következett be, s 2001. Pünkösd napjáig lezajlott összesen 13 frekvencianövekedés.

Volt fórum, ahol inkább ennek előkészületei izgatták a kérdezőket, de e lépcsők további felsorolása legfeljebb ha egy későbbi, s esetlegesen eszmélő tudomány szempontjából lenne érdekes. A frekvenciamódosításoknak ugyanis megvannak az órára-perc-re pontos időpontjai, s az eddigiekkel kapcsolatos legkonkrétabb „tárgyi” bizonyítékokkal rendelkezem. Létezik ugyanis egy olyan kristálygenerátor, amely e jelenséget „érezkeli”, s a módosulás hatalmas frekvenciáit polarizált víz-közegbe vezeti. E polarizált vizek pedig e módosulásokat örök időig megőrzik!

Van azonban e jelenségnek egy-két, bennünket közelebről érintő sajátossága. Ezek pedig a következők: A Föld és az Élet szükségessé vált frekvencianövekedését a Föld minden teremtménye megkapja! Kivéve az embert...

Egy-egy ilyen alkalomkor, cirka 20 perc alatt, a Föld frekvenciája olyan óriási mértékben megnövekszik, hogy Föld-nyán e növekményt mintegy 3,5 nap alatt képes feldolgozni.

A növények és állatok aurái 16-szoros és 64-szeres „értékek” közé ugranak fel, s cirka 3,5 napig szinte mérhetetlenné válnak. Egy háziállat egyébként kb. 30 cm-es, 2. éteri aurarétege egy-egy ilyen alkalommal valahol a házon kívül válhat csak érzékelhetővé, s ugyanez jellemezhet akár egyetlen szál piciny fűszálat is. E frekvencianövekmény kiváltképpen az emberek szívét viseli meg.

E frekvencianövekedés (időpontja) sok-sok csodával párosul, s a növekményt, különösen az első és második napon, az emberek egymáson is megérik!

S ezzel kapcsolatosan térjünk ismét vissza az emberre.

E vibrációnövekményt tehát valamennyi földi élőlény megkapja, kivéve az embert!

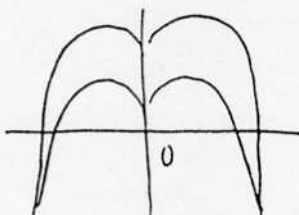
S most pontosítsunk: Az ember ugyanis Szabad Akarattal rendelkezik, s e frekvencianövekményt a saját jószándékával, törekvő magatartásával, s szeretetteljes érzelmeivel kell hogy kiérdemelje!

Megvan hát a pecsét, ha úgy tetszik, a „144 ezer” bibliai pecsétje!

Eredetileg tehát a Hetedik Pecsét feltörésekor „pecsétet” mindenki kapott, de az inkább azt volt képes „hitelesíteni”, hogy melyikünk éppen „hol tart”.

A frekvenciamódosítások alkalmával azonban –ha nem is túlságosan mereven-, mégis lezárul valami: A frekvenciamódosulások energianövekményeit és valóban fantasztikus éteri auráit ugyanis csakis azok az emberek kaphatják meg, akik asztrális energiaperdületi örvényképe az Egyetemes Tudatosság horizontján nem kerül az X-tengely alá!

Az össz-emberiség energiaképletét alapul véve:

Többünknek ez az energiaminőség jutott, de sajnos létezhetnek ennél lényegesen rosszabbak is. Nos, akiknek ilyen van, azok nem kapták meg a módosított frekvenciát, vagyis azoké maradt a „régí”.

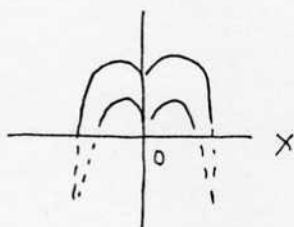
(Nagy kérdés, hogy a későbbi étkezések során, ez a frekvencianövekmény a növényi, állati termékekből vajon milyen arányban, s hogyan megy át az emberbe? E sorok írójának erős a sejtése, hogy „élő” táplálékkal (gyümölcs, stb.) átvihető, míg halott táplálékkal (főzött, sült ételek), nem. Hiszen éppen erről szól a ma már könnyen beszerezhető Esszénus Béke Evangélium is!).

S vajon kik kapják meg a lépcsőzetesen módosuló frekvencianövekményt?

Ebből következően azok az embertársaink, akiket az érzelmi stabilitásuk - bármiféle vallási hovatartozástól függetlenül -, az Egyetemes Tudatosság horizontján az X-tengely feletti energiaképükkel, (a gondolataik és cselekedeteik tartalma miatt), már itt a Földön, a Mennyek országába emelt!

Kik kapták tehát meg az emberek közül a megnövekedett életfrekvenciákat?

Mindazok, akik szeretetteljes életvitellel gondoskodni voltak képesek arról, hogy egyéni energiaképületükben az X-tengely alatt jelzett szaggatott szárnyformátum az X-tengely fölé emelkedjék.

Mindazok, akiket a saját egyéni tudatosságuk alapján a saját asztrális perdületi energiájuk az X-tengely feletti részbe beemelt.

S hányan kaphatták meg?

Kezdetben többen, a későbbiek során, a IV. lépcsőben, minden 100 közül ha 2-3 fő.

A helyzet pedig egyre „szigorodik”, s a sajátosan egyedi „földi” viszonyataink közül kitörniük, sokaknak egyre nehezebb.

Íme tehát, itt az igazi Pecsét! Már is alakul a bibliai 144000!

A helyzetet kár lenne jóelőre „értékelni”, hisz ez tán nem is a mi feladatunk. Annyit azonban újlag szükséges tudatosítani, hogy az egyre nehezedő körülményeink közepette csupán azok számíthatnak e Kegyelemre (hogy lépést tarthatnak az egyre növekvő életfrekvenciákkal), akikben növekedni fog az alázat, az Élet iránti tisztelet, az együttérzés, a segítő szándék és az önzetlen szolgálatvállalás képessége, s növekedni kezd a szeretet. Íme tehát a recept, amely - a tévedések elkerülése végett - semmiféle lehetséges „túlélésre” ugyan senkit nem jogosít fel, de kérdés, hogy miképpen képesek a további frekvencianövekményeket élve elviselni mindazok, akik ebből a Kegyelemből - a legnyilvánvalóbban önhibájukból - kimaradnak?

Ne siessünk azonban a Jövő elébe, mert - bár e lehetséges életfrekvencia módosítások feltehetően az eredeti Isteni Tervben ugyan nem szerepeltek, - közben sok egyéb más módosítás is elkövetkezik, amelyről viszont szólnak a krónikák. Mert a fő cél egyáltalában nem az, hogy az emberiség mindenképpen megszervezje a magáét, de az már lehetne „cél”, hogy saját vergődésein, egyéni tragédiáin és saját belátásán keresztül, Isten segítségével közülünk bárki eljusson a Vízöntő-korának lehetségeségéig.

Az ember tehát nem csupán fizikai testből áll! A test, lélek és szellem hármassága cáfolja ezt.

A saját éteri Én-ünk (lényünk) valamennyi külvilágból érkező jelzés és tapasztalás mestere, rá tartozik a fizikai Én-ünkön (testünkön) kívülálló történés, létezés, észlelés, tapasztalás, cselekvés, s a fizikai test megannyi betegsége. Az asztrális Én-ünk (lényünk) az érzelmek mestere, a felsőbb világokkal történő kapcsolattartás ezernyi szálának pontos informátora és közvetítője, melyekből jelen fizikai Én-ünk (testünk) ma legfeljebb ha az érzelmeket fogadja el, (esetleg mint holmi kémiai folyamatok végeredményét). Akinek azonban a saját, legszemélyesebb tragédiái folytán már legalább egyszer könnybe lábadt a szeme, pontosan „érezni” fogja, hogy az ember valóban, sokkal több kell, hogy legyen a „leketlen” fizikai testnél. A legelső lehetséges megközelítésben ugyanis, ami egyidejűleg képes éteri és asztrális is lenni, annak a neve tehát: Lélek.

Folytatva a sort, az Én-ünk (gondolati lényünk) a magasabb világokból érkező impulzusok gondolat-csíráinak egyetlen várományosa, s Szabad Akaratánál fogva ezek közül bármely gondolatot megragadhat, továbbfűzhet, s ebből elveket, elméleteket, terveket, cselekedeteket, földi örömeket vagy viharokat hozhat létre. Kétséges, hogy a sokak által megnevezett oksági Én-ünk (kauzális) lényünk különálló tudatosság lenne, a Szabad Akaratunk által létrehozott saját körülményeink, vagyis az ok és okozat, más szóval talán a karma mestere. Jómagam hajlamos vagyok arra, hogy ezen „oksági” Én-ünket a gondolati Én-ünk részének tekintsem, hiszen övé a Szabad Akarat összes értelmezési lehetősége és az ezáltal történő választások joga. Hogy pedig mi lehetne a gondolati Én-ünk vagy mentális testünk közelebbi meghatározása, szintúgy magánvélemény: ő a mi Szellemiségünk, magasabb ÉN-ünk, Isteni Önvalónk. S ily módon legalább értelmezhetővé válhat a test, lélek és a szellem Isteni Hármassága.

Ez a lehetséges felosztás máris igen sok bonyodalom oka és forrása lehet. Ezek közül néhány „legfontosabbat” ki kell ragadnunk.

- 1.) Amint az Egyetemes Tudatosság horizontján érzékelhető, igen gyors perdületű, energetikai örvénylésekből látható és kikövetkeztethető, az összemberiséget tekintve egyes-egyedül a fizikai testünk van egymástól „elzárva”, s különválasztva, az éteri, asztrális, mentális és oksági testeink pillanatonként keresztezik, át meg átjárják egymást.

Közülük egyesek a leghatározottabban „harmonizálnak” másokkal, s szinkron-állapotba kerülnek másokkal, a „tudtunk” nélkül is. Ehhez a magasabb világoknak még csak a fizikai közelségre sincsen szükségük. Vagyis felsőbb Valónk képes arra, amire a fizikai lényünk nem: hogy szavak és gondolatok, találkozások és ismeretség nélkül is kiválassza a tömkelegből mindazokat az embertársainkat, akiknek az energiaperdületi alakzata a sajátunkkal harmonizálni képes. Ilyen alapon sokan élhetnek körülöttünk vagy messze tőlünk olyanok, akikkel az éteri, asztrális, mentális és kauzális lényünk tartósan, akár élethossziglan össze van kötve, ez pedig tudatlanul is erős és ismeretlen érzelmi kötődést is jelent!

Első kérdés tehát: kik a ti igazi testvéreitek? Akik fizikai testét közös anya szülte, de egyéb közülük egymáshoz esetleg az égvilágon nincsen, vagy pedig azok, akiket ugyan más és más anya szült, de éteri, asztrális, mentális és oksági Én-jük, születésüktől a halálukig, szoros szálakkal össze van kötve?

Nem célom állást foglalni, csupán a Kozmikus Krisztus szavait idézem, amelyet utoljára tán Jézus hozott le a földi világba: „Testvéreitek nem a ti testvéreitek”!

- 2.) A második súlyos gondolat, amely sokaknak még problémát jelent, hogy lényünk egy jelentős részét, az oksági és mentális lényünket, azaz szellemiségünket nemigen érdekli, s közelebről meg sem érinti a test halála.

Szellemünk halhatatlansága, Isteni Önvalónk (Paul Bruton szerint), ellenben felveti, hogy egyetlen földi élet során az emberlény nemigen képes önmagát tökéletességre vinni.

E gondolat pedig maga a reinkarnáció. E jegyzet, ebben hadd ne foglaljon állást!

3.) A következő fajsúlyos észrevétel oka a rajzos formák értelmezése óta folyvást érintett, de csak utóbb megnevezett tény, hogy az éteri, asztrális, mentális (és oksági) világok szabadon át meg átjárják egymást, s ebből következően át meg átjárják a saját fizikai testünket is. Tizenöt éves tapasztalat igazolhatja, hogy bármely kellemetlen éteri vagy asztrális behatásra, amennyiben annak más ember az oka, a szervezetünk és a fizikai testünk azonnali mozgással reagál. Ennek tényét csupán a gondolati Én-ünk (Szabad Akaratunk) képes felülbírálni, s „másképp dönteni”. Vagyis – az egyik emberből a másikba, növényből emberbe, emberből növénybe áradó éteri energiák, az emberből emberbe, emberből állatba, s állatból emberbe áradó asztrális energiák legfőképpen mozdulatlan állapotban képesek hatni. Ezért gyógyít a mentális és asztrál-gyógyító mozdulatlanul, s a kézzrátételes gyógyítás sem éppen mozgásgyakorlat. Vagyis, különösképpen akkor, ha e „beavatkozás” a fizikai testnek „nem tetszik”, erre elmozdulással, mozgással fog reagálni. Hogy az éteri és asztrális tudatossága állandóan hat mindenki más fizikai testére (ez tény), azért talán már szerintünk sem lenne helyes, ha ezek a földi szempontból „idegen” tudatok a Szabad Akaratunkat is befolyásolnák.

Amint láthattuk, vagy tapasztalhatjuk is a hétköznapiokon, e behatások ellen az emberi test mozgással reagál. Mi sem egyszerűbb tehát - a Teremtés szempontjából -, minthogy amely emberi szervekre ezen energiáknak (lehetőleg) nem szabadna hatniuk, az a szerv állandóan mozogni kénytelen, s mozogni is fog. Ezek után pedig gondoljunk bele: embertestünk mely részei mozognak egyfolytában, életünk kezdetétől a halálunkig? A szívünk, a vérünk és a tüdőnk! Ennek pedig a legegyszerűbb lehetséges magyarázata, hogy a Vér = Lélek, a Vér = Tudatosság, a légzés szerve: a tüdő, a magasabb információk, a Lélek-zés érzékelőszerve, a szív pedig az emberi szellemiségünk székhelye! Vagyis „nem azért” mozog a tüdő, hogy gázcserét végezzen, hanem azért ilyen megoldású a gázcsere, hogy a tüdőnek feltétlenül mozognia kelljen, mivelhogy csupán ily módon képes az embertársaitól különválasztani az éteri és asztrális érzékelését!

S nem azért mozog a szív, hogy a vért pumpálja, hanem a véráramoltatás azért van ily módon megoldva, mert a szívnek folyvást, amúgyis mozognia kellene, - akárcsak a vérnek az ereinkben-, hogy a Szabad Akaratunkat és Isteni Önvalónkat az embertársaink éteri és asztrális kisugárzásai meg ne zavarhassák!

Ebből következik még egy fontos megállapítás: A Szív a Szellemi központunk, a tüdő a Lélek kapuja, a vér pedig a Tudatosságunk és Lelkünk állandó székhelye.

Ilyenformán, közvetlenül a szívre nemcsak az EGO ereje, de még a Lélek ereje is csak ritkán képes visszahatni (képes persze erre, de ezt csakis tudatosan, azaz: ritkán teszi meg). Ez pedig azért van így, mert Test és Lélek felett uralkodik az emberi szellemiség, s a Szív a Szellemünk székhelye. S nevezhetik bár –emiatt- az orvosok simaizomszövetnek az alkotóit, meglehet hogy a lényeg inkább az, hogy állandó, szapora mozgásával egy életen keresztül kész legyen arra, hogy védekezzen, s ily módon védje a Szellem székhelyét az emberközeli világok spontán és gyakori beavatkozásaitól. (Ne feledjük: ezzel kezdtük, hogy e dimenziók legszívesebben akkor keresik a kölcsönhatást egy-egy emberrel és annak egy-egy szervével, ha az éppen mozdulatlan. Ezért hát a szívünk egy negyed percre sem mozdulatlan!

Mégis, mennyi az az időtartam, s mennyi az a „mozdulatlanság”, amely szükséges egy „hétköznapi”, egyszerű kölcsönhatáshoz? Cirka 5-8 másodperc! Ennyi mozdulatlanság kell is, ha tudatosan „figyelünk” egy-egy érzékszervünket „kihegyezve” valamire, s ezen egyszerűbb hatások a mozgásban lévő szerveinket tehát nem érhetik el. Ezért (is) szükséges mozognia a tüdőnek és a szívnek, éjjel és nappal egyfolytában. E két szerv tehát nem az EGO erejéhez tartozik.

Van még egy komoly dolog, amely miatt érdemes volt ebbe a meseszerű eszmefuttatásba belemenni: A racionális ember az agyat, vagyis az Ész-köz-pontot helyezi mindenek fölé. Pedig mi sem áll stabilabban egy életen át, mint az életünk kezdetétől a végéig folyadékban úszó, (gerincfolyadék, agyvíz) stabilan felfüggesztett emberi agy! Vagyis az agyműködés az EGO erejének teljességgel alá van rendelve, s azt a Szellem ereje (az Isteni önvalónk) a szíven keresztül befolyásolja.

Hiszen az agyunk a legstabilabb részünk, életünk kezdetétől a végezetéig. Vagyis ez kifejezetten azért történik így, hogy minden helyzetben mozdulatlanra merevedve, jó adó-vévőként működjék, s fogja a saját szívéből, lelkéből, testükből, környezetből, növény és állatvilágból, s embertársainkból áradó összes éteri, asztrális, mentális és oksági információt, vagyis fizikai, lelki és szellemi közlendőket. Ebből következik viszont, hogy agyunk ugyan felettebb kifinomult érzékelő műszer, a fizikai testünk és fizikai én-ünk irányító központja, de mivel a világ minden történése éterien és asztrálisan folyamatosan hatással van rá, semmiképpen nem lehet a Lelkünk, s főképpen nem a Szellemünk székhelye! Nem lehet az, hiszen akkor az „idegen” éteri, asztrális, mentális és oksági behatások ellen védekezve, állandóan mozognia, lüktetnie kellene. Vagyis az agy „észközpontja” távolról sem a Szellemisségünk központja. Mert a Szellemi és Lelki középpontjaink a világ állandó, zavaros vibrációival és lüktetésével szemben csupán oly módon képesek pártatlan kívül-állóként „szemlélni” életünk történéseit, amennyiben állandó mozgással gátolják a számukra zavaró behatásokat.

Nos, mindezek után fejtsük meg másképpen életünk szent folyamát: A magasabb világokból folyamatosan sugárzik felénk a Saját Isteni Önvalónk, a saját szellemisségünk fénye. A Lélek hajlik a jóra, de az emberi testbe zárva a hangja igen gyengécske. Éjszakánként, amikor szunnyad az Ego ereje, lelkünk mélységesen egyetért a Szellemisségünkkel, s főképpen Isten Akaratával. Ébredéstől lefekvésig azonban a világ zörejeire és zajaira felpörgő Ego ereje mellett a lélek hangja már nemigen hallik, mi több; az EGO által „sárba taposva”, lelkünk azonosulni kényszerül az Egónk erejével, s ez az újabb elalvás „eszméletlenségéig” eltart, nap mint nap.

Van-e hát ennek értelme?

Feltétlenül! Hisz előttünk megvilágosodik a Feladat: Földi küldetésünk addig tart, míg Isten Világosságával, s az Isteni Önvalónk Fényével a földi EGÓNK ereje harmonizálódni nem képes, s azzal szinkron-állapotba nem kerül. Ez hát az ember célja, ez élete, s reménye, ha tudja ezt, ha nem.

Ezen túlmenően, bizonyos időszakonként, amelyeket a tudomány is igen jól ismer, az összemérésüket egyenként meglátogatják a saját érzelmei. S ilyenkor „próbaképpen”, akik eleget tesznek e „hívásnak”, napokra „angyali” erőt kapnak támogatásul (a princípiumi, azaz: égitest-együttállásokat és szembenállásokat megelőző napokon.).

Ha pedig azután élnek is ezzel, már ki is szakadtak a többségből, amely - sajnálatosan - egyre inkább manipulálható, befolyásolható, beetetett, töltelék tömegnek tekinthető csupán. De ettől az egyedi embernek módjában állana gondolkodni is. S amint tudatosan gondolkodni kezdene, s feltenné magának élete legfontosabb kérdéseit:

- ki vagyok,
- honnan jöttem,
- merre tartok, s
- mi dolgom a Földön?

Máris beteljesítené a Törvényt.

(Ezen anyag javasolt olvasmánya: az Anonymus-2000 című kiadványunk.)

Szőke Lajos

CSILLAGÖSVÉNYEN III.

Valahányszor megmozdul a Föld, kitör egy vulkán, országrészeket igazít helyre egy-egy áradás; minden hasonló esemény jó alkalmat szolgáltat arra, hogy módunkban állhasson megtapasztalni emberi kicsinységünket.

Így van ez rendjén, hiszen ez a dolgunk, mégha az ilyen esetekben két különféle logika ütközik is. Mert mennyire más logikát követel annak gyötrelmes átélése, hogy az ember hiába alkot, mindhiába törekszik valós vagy vélt biztonságra; képtelen leküzdeni a Sors vak erőivel kapcsolatos kiszolgáltatottságát, ... vagy pedig még ebben is képes megtapasztalni valamely felsőbb Rend létjogosultságát, s embert segítő, megértő közreműködését.

Olyannyira más e két logika, mint ahogyan a bennünk élő Belső Ember szinte sohasem válik azonossá az általunk mutatott maszkkal, vagyis a Külső Emberrel; s az egyik elképzelés szinte sohasem válik azonossá a másik elképzeléssel. Mert a lelkünk legmélyén vagy már él valamilye belső bizonyosság és feltételek nélküli bizakodás, vagy pedig még szunnyad, hiszen lehet nagy erő kifejtéssel egyhelyben topogni is. Ez utóbbi esetben azonban emberi tudatunkban a feltétel nélküli bizonyosság érzetének helyét el kell, hogy foglalja a „bizonyosság-nélküliség”, amely maga a bizony-talan-ság, vagy annak térkitöltő belső üressége, de mindkettő megtapasztalásának legfontosabb érzelmi energiája: a félelem.

S itt, legalábbis ezzel kapcsolatosan, mindenképpen két sugárra bomlik az emberiség, hiszen ezáltal a békénk valamely belső béke, amely kifelé is békességet fog su-

gározni, illetve harcunk valamely belső harc, amely kifelé, a világ felé is harcot fog eredményezni.

Mert „békeharc” nincs, ezt ember találta ki!

Vagy béke van - bennünk: szellemi-, lelki-, testi tükröződésünkben - és ez átsüt mindenben, (míg valahol a „vélt” bizonyosságába ismét csak bele nem rendül az esendő ember), vagy pedig háború dúl bennünk, s odakint, a sok keservű világban.

Mindezek megtapasztalásához eddig még nem kellett semmiféle „hit”, csupán valami megengedő bizonyosságérzet a lelkünk legmélyén, (melybe kapaszkodnunk mégis érdemes, hiszen nincs rejtve, s tiszta forrásként képes funkcionálni), mert általa egyszerre lehet jelen testünk, lelkünk és szellemünk.

Mennyire más ehhez képest, hogyha a test lehet csupán csak jelen - s vele mindig a félelem -, ha vak emberi ösztönerő igyekszik kinyilatkoztatni, hogy emberi szellemség pedig nem létezik s „hivatalosan kinyilatkoztatni”, hogy lélek pedig nincsen. Mert veszedelmes fordulata az emberlétnek, ha test akarja bizonygatni testnek, hogy lélek és szellem lebecsülhető, következésképpen likvidálható; hiszen ezáltal valóban nyomorulttá válik ez a világ. Mi kell tehát ahhoz, hogy test a testtel elhitesse: a Sors vak erőivel szemben - számkivetetten - alárendelt a létezésünk? Mi kell tehát ahhoz, hogy ehelyett önmagára ismerjen valódi emberi természetünk, legbensőbb Lényegünk, amely - akárcsak mint alárendelt testi létezésünk - talán már nem is „földi” adottság?

Amint esetleg az életünk során tapasztalhattuk, e választóhoz igazán nem is szükséges semmiféle természetfeletti jelenség, csupán egy kis földindulás, vulkánkitörés vagy áradás; vagyis egy kisebb-fajta belerendülés a vélt emberi lényegünkbe, hiszen valóban természetfelettivé nemesedhet a tudat, amennyiben ráébred, hogy test csupán a testre sohasem számíthat.

Mindezek ellenére, értelmes ember - állják bár testből, lélekből és szellemből, vagy álljon (saját Szabad Akaratából) csupán csak a testből -, mégsem kívánhatja ezeket a viszontagságos földi megpróbáltatásokat.

Emberen múlik, s embere válogatja, hogy tudattartalmunk és érzelmi teltségünk ebből a földi próbatélsorozatból milyen volumenű megpróbáltatásokat képes kiváltani, mint ahogyan annak felismerése is az egyedi emberlényeken múlik, hogy embernek, a lelki tartása stabilizálásához valójában ritkán van szüksége különféle külső „csodákra”, hiszen az ember maga a valóságos csoda.

Nem „hivőkből és hitetlenekből” áll tehát az emberi világ, hanem tudatos belső bizonyosságban élőkől és test szerint kételkedőkből tevődik össze. S tudatos belső bizonyossággal is lehet szentül gondolkodni és élni, úgy mond: „ateistán” is, s minden egyházszerkezeti hittétel a vagy életmódbeli sajátosság figyelembevétele nélkül is lehet megszentelten szólni és cselekedni, mint ahogyan látványos hitbeli, egyházszerkezeti és liturgikus elkötelezettség mellett is lehet olyan látszat-életet élni, amely esetében csakis a test van jelen.

A Teremtő Isten pedig mindhiába fáradozna naphosszat vagy akár óránként azon, hogy katasztrófa-állapotok helyett folyamatosan bizonysgot és tanúságot tegyen saját létezéséről, merthogy alapjában ingatag embertermészetünk - amennyiben még valóban szendereg, azaz tudatilag igazán még csupán a „testből” tevődik össze - percekkel az egyes csodatételeket követően, ismét csak kételkedni kezdene.

Mert kicsit ismételni szükséges: sok még a pillanat, amikor igen sokan vagyunk mi, test szerint kételkedők, s kevés és ritka az alkalom, amikor órákra vagy percekre megszorodhatnak a tudatos belső bizonyossággal élők. Nem könnyű tehát a külső és belső próbatételek sorozatán keresztül „Belső Emberré” válnunk, s nem könnyű a másoknak tükröztetett saját „Külső Ember” - mivoltunkat ugyanerre átformálnunk. S talán még nehezebb ezt olyan körülmények közepette elérnünk, amelyek során úgymond: „nem történik semmi”. S azt is láthatjuk tehát, hogy e „lelki nemességünk” esetleges gyorsulása érdekében olykor-olykor azért megmozdul a föld is, háborognak a folyók is, s anomáliákkal terhes az időjárás-változások sorozata is.

Mert e teher jelentős része talán nem is a mi terhünk: Föld-Anyánk különös próbatétele, hogy olykor mozdulnia kell, hátán a hőn szeretett, de még tán máig gyermek lényünk terhével, remélve hogy előbb-utóbb ébredezni kezd a ma még álmait is test szerint élő Ember.

Valahányszor valami „váratlan” esemény történik, (mert a Gondviselés közreműködése általában váratlan eseményeket eredményez), egy kicsit ebbe mindig belerendül az ember. Ilyenkor ki-ki, rövidke időre megtapasztalhatja önnön valós természetét, s tán sokak előtt pillanatnyilag az is feldereng, hogy teremtő emberként nem egészen azzal a felelősséggel és azzal az eredményességgel éljük az emberéletemet, ahogyan legmélyebb valónkban azt szeretnénk, s nem is azzal a tudatossággal, amelyet a Kozmikus létezés immár elvárna a kozmikus embertől.

Ennek ellenére, időtlenül sugárzik felénk Isten Dicsősége, s e Dicsőséget mindegyikünk éppen olyanformán képezheti le, amiképpen az számára a legmegfelelőbb.

S amiképpen a növény; ha számára kedvezőbb, akkor a földből történő vízkiválasztást részesíti előnybe, ha pedig úgy optimálisabb, akkor a gázcserét módosítja, hasonlóképpen cselekszik az ember is: ha éppen úgy tartja helyesnek, akkor a lelki rezdülése szólal meg Istenben, s Isten szólal meg a lelki rezdülésében, ha pedig pofonokba rohan bele, akkor pofonokban lesz osztályrésze.

Ha tehát az öröme virágnyírást okoz, akkor újabb öröme lelki majd ebben is, amennyiben pedig a lelke titkos mérlegén mást érdemel - mert legmélyén más gondolatok ébredtek -, akkor ehelyett, számára megrendül majd a Föld. Nem törvényszerű az, hogy remegjen a Föld, jöjjön az árvíz, s pusztulás kövesse mindenütt az ember öntörvényű életét. De ehhez mélységesen érteni kellene, hogy egy magasabb rendezőelvet az alacsonyabb tudati forma nem bírálhat felül.